

L'OCELL I EL CUC.

L'ocell va aturar la volada i, amb un moviment destre del bec, va capturar un cuc que havia albirat feia estona. L'aleteig urgent per guanyar el cel va advertir d'altres llambrics.

L'ocell, amb el cuc mig engolit, va sentir que li deia com n'era, de bonic, veure el món des d'allí, el bosc i tota la carena de muntanyes.

L'ocell, que mai no havia sentit parlar a un cuc, no li va fer cas i se l'empassà una mica més. I, ell, amb el cap a fora li va demanar que li ensenyés el riu i el mar.

L'ocell es va sentir magnànim i va volar una mica més i, quan ja li va semblar que n'hi havia prou, va aterrar en un camp de badabadocs per deixar el cuc a terra.

L'ocell va sentir com li donava les gràcies i, aquell dia, va menjar poc perquè es va entretenir a gaudir del paisatge que, avui, descobria de nou.

L'ocell, l'endemà, va anar a buscar el cuc i li va dir que li podia ensenyar llocs nous que havia oblidat i li va preguntar si volia tornar a volar.

Calcatalà.